

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΔ'.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

6 Σεπτεμβρίου 1887

ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΚΡΗΤΕΣ

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων κατέλιπον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς. Καίτοι τὸ ἔαρ εἶχεν ἤδη ἐπιπνεύσει, ὁ οὐρανὸς ἦτο κελαινὸς πρὸς τὴν δύσιν, νέφη, ἔμπλεα ὀμβροῦ, ἐπλανῶντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ ὀρμητικὸς ἐσύριζε διὰ τῶν καρχησίων ὁ ἄνεμος. Μὲ τὴν τρικυμίαν ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, καὶ τὴν ἀπειλὴν ὑπεράνω, ἐσχιζόμεν μετὰ μικρὸν τὰ ὕδατα τοῦ Σαρωνικοῦ, χωροῦντες πρὸς τὴν εὐανδρὸν νῆσον τῆς Κρήτης, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας καὶ ἡ ἀνάμνησις θὰ ἤρκει ὅπως ἐγείρῃ εἰς τὴν καρδίαν σάλον δεινότερον τοῦ τῆς θαλάσσης. Ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ μετ' αὐτῆς βιαία βροχή. Παρὰ τὸ πηδάλιον περιεσταλμένος ἐθεώρουν, διὰ τοῦ ἀρξαμένου σκότους, τὴν λευκὴν τῆς ἑλικος γραμμὴν σημειοῦσαν τὸν δρόμον τοῦ πλοίου. Ἐκόχλαζε στιγμιαίως τὸ ἔμβυα ὑπὸ τὸ περιφρονητικὸν ῥάπισμά της, ἥφριζε περισσότερον, καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὠθούμενον ἐφευγεν εἰτα μακρὰν ἀφανιζόμενον ὥς φροῦδῃ ἐλπίς εἰς τὴν ἀστάθειαν τῆς θαλάσσης στηριχθεῖσα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ψεκὰς ὀμβροῖς ἐπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ ἦτο γλυκεῖα ὡς πᾶσα ἐπαγγελία καὶ πᾶσα δωρεὰ ἄνωθεν ἐρχομένη. Ὀρμητικωτέρα ὅμως τότε ἡ ἀγρία θάλασσα ἐπλησσε τοῦ πλοίου τὴν πλευράν· νέφος ὑγρὸν ἀνεπήδα ἀπὸ τοῦ κύματος, καὶ εἰς μυριάδας σταγόνων ἀλμυρῶν σκορπιζόμενον ἐκάλυπτε τὸ κατὰστροφμα. Τὴν ἐλαχίστην γλυκεῖαν σταγόνα τοῦ οὐρανοῦ ἀπέπνιγεν εἰς πέλαγος πικρὸν ἢ γῆ καὶ ἡ θάλασσά της.....

Ὁ σάλος ἐτάρασσε πάντοτε τοὺς ἐπιβάτας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐσωτερικὸς—ὁ ἐμὸς τοῦλάχιστον, δὲν ἦτο μικρότερος. Τὴν ἐπαύριον ἔμελλον νὰ ἴδω τὴν Κρήτην... Θὰ ἦτο ἴσως ἀνάγκη νὰ εἶπω τι πλεότερον, ἀφοῦ εἶπον τῆς Κρήτης τὸ ὄνομα; Ἐμελλον νὰ ἴδω τὴν ἱερὰν νῆσον, ἥτις, σεμνὴ τοῦ Πανελληνίου Ἑστιάς, τηρεῖ ἄσβεστον τὸ ἅγιον πῦρ τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀρδεύει τὸ δένδρον της εἰς τὴν γῆν. Μετάβασις εἰς Κρή-

την, μελέτη ἐπὶ τῶν θλιβερῶν τυχῶν τῆς, θεωρία τῶν θέσεων καὶ τῶν ἱστορικῶν ὁρέων ἅτινα ἐκλείσαν αἱ ἀρχαιοτάται τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους παραδόσεις, δι' αἵματος δὲ ἔβρεξε μεταγενεστέρως ὁ ἑνοπλος χριστιανός, εἶναι Ἑλευσίνιος ἀποκάλυψις, μυῦσα καὶ κρατύνουσα εἰς τὰ ἀναλλοίωτα ἐθνικὰ δόγματα. Ὅτε, περὶ τὴν πρῶταν, ἐπεφάνησαν αἱ πρῶται τῶν Κρητικῶν ὁρέων κορυφαί, ἡ τρικυμία εἶχε καταπαύσει. Ἡ νεφελώδης ὁμίχλη διεσκεδάζετο μικρὸν κατὰ μικρὸν, καὶ ἐν ἐπιβλητικῇ μεγαλοπρεπείᾳ πύρρυσθησαν τότε πρὸ ἡμῶν τὰ Λευκὰ Ὄρη. Κύκλος γνοφώδης καὶ μελανός, οὕτω διασκεδασθεὶς, περιέβαλλε κατὰ μέσον τὴν ὑψίστην τοῦ ὄρους κορυφήν. Ἡδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς κρίκος εἰμαρμένης δουλείας, ἢν αὖρα ἐλευθερίας προσεχοῦς θὰ διαλύσῃ. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ γνόφος ἀρχεταὶ ἀραιούμενος· δακτύλιος νεφέλης λευκῆς διαδέχεται τὸ ὑπομέλαν νέφος, καὶ ἡ σκιρτῶσα καρδιὰ ἀρέσκειται νὰ θεωρῇ ἐν τούτῳ συνθηματικὸν ἀρραβῶνα μέλλοντος αἰσιωτέρου, ἐξ οὐρανοῦ ἐκπεμφθέντα καὶ συμβολικῶς ἐπικαθίσαντα ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς τῆς ἀγερώχου ἐκείνης σειρᾶς, ἥτις, ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων ἄχρι τῶν νῦν ὑπῆρξε καὶ εἶναι τῆς Κρητικῆς Ἑλευθερίας ἡ Ἀκρόπολις. Δεξιόθεν ἡμῶν τὸ Δικτύναιον ἀκρωτήριον, ὁ κάβο Σπάδας, ὡς ἀποκαλεῖται τανῦν, καὶ ἀριστερόθεν τὸ Κύαμον ἀκρωτήριον, ἢ Ἀκρωτήρι ἀπλῶς καλούμενον σήμερον, ἐξέχοντα ἱκανῶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐφαίνοντο ὡς δύο βραχίονες, οὓς ἡ δούλη Κρήτη ἔτεινε πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ἐκεῖθεν ἐρχομένους Ἕλληνας. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἀκτινοβόλος ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ὁ ἥλιος. Ὁ φαλακρὸς γίγας τῶν Λευκῶν ὁρέων βληθεὶς πλαγίως ἐφάνη σπινθηροβολῶν. Χιόνος κόμη λευκὴ περιβάλλει τὴν σεπτὴν τοῦ γηραιοῦ πολεμιστοῦ κεφαλὴν. Ἐὰν ὅμως γῆρας, ἀκμαῖον ἔτι, φαίνεται ἐπὶ τῶν κορυφῶν, νεότης σφριγῶσα, καὶ εἰς βλάστησιν πλουσιωτάτη ἐκτυλίσσεται παρὰ τοὺς πόδας του. Εἶναι ἀνεκφράστου χάριτος τὰ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καταπράσινα τοπία, καὶ ἡ ἐμφανιζομένη ἀντίθεσις τοῦ λευκοῦ τῆς κορυφῆς πρὸς τὸ χλοερὸν τῶν προπόδων, τοῦ χειμῶνος ἀφ' ἐνός, καὶ τῆς ἀνοιξίως, μὲ τὴν ἐξ ἀνθέων ἀβρὰν στολὴν της, ἀφ' ἑτέρου, συντείνει

εἰς τὴν ἔξοχον ἐντύπωσιν, καὶ τὴν γοητείαν τοῦ ἀπαρμιλλοῦ ἐκείνου πανοράματος. Χλοάζουσα ὅλη ἐκτυλίσσεται, παρὰ τὴν βάσιν λοφίσκων, χλοερῶν ἐπίσης, τῶν Χανίων ἢ πεδιάδας. Ἐντεῦθεν πυργοῦνται εἰς τὰ ὕψη ὀξεῖαι μιναιρέδων κορυφαὶ καὶ στέγαι οἰκιῶν. Ἐκεῖθεν, πρὸς ἀριστερά, ἐν μέσῳ κήπων ἀτάκτως ἐσπαρμέναι φαίνονται τῆς κορυφῆς Χαλέπας αἱ ἀγροικίαι. Πέλαγος ἀφροσκαπέδες καὶ γλαυκόν, τὰ ἐθνικὰ χρώματα ἀνακαλοῦν, προσφάει τὴν ἀκτὴν, ἀπορρῶγα ἐνιαχοῦ, ἀμμόδῃ καὶ λείαν ἀλλαχοῦ, καὶ πέραν ἔτι σμαράγδινον. Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ θαύματος ἀναμνησκέσθαι τις ὅτι νῆσος τῶν Μακάρων ἐλέγετό ποτε, διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ κλίματος καὶ τῆς φύσεως τὴν καλλονὴν ἢ νῆσος Κρήτη. Σήμερον, ἐκτὸς τῆς φύσεως, τὰ πάντα ἥλλαξαν, καὶ τῶν Μακάρων ἢ νῆσος προσφύεστερον δύναται ν' ἀποκληθῇ: ἡ νῆσος τῶν *Μαρτύρων*...

Τὸ ἀτμόπλοιο ἠλάττωσε τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ μικρὸν ἔστημεν ἀκίνητοι πρὸ τοῦ στομίου τοῦ λιμένος ἀναμένοντες τὸν πρωρέα. Οὗτος ἦν αἰθίωψ φεσοφόρος, αἱ ναυτικαὶ γνώσεις τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλω ἂν ἐκτείνωνται ἡμῖς μίλιον πέραν τῆς ἀκτῆς. Τὴν ὥραν καθ' ἣν εἰσηρχόμεθα εἰς τὴν στενοτάτην καὶ ὑφαλώδῃ εἰσόδον, εἶδομεν αἰρομένην ἀγερῶχος δεξιὰ ἡμῶν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν. Κυματίζουσα ὑπερθεῖν τῶν Τουρκικῶν πυροβολείων ἐφαίνετο δεσπόζουσα τῆς πόλεως καὶ τῶν προμαχώνων. Τοῦ ἀνέμου ἢ ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέπτυσσε καθ' ἅπαν τὸ μῆκος τὴν κυανόλευκον καὶ σταυροφόρον ἐκείνην ὀθόνην, ἐφ' ἧς, κατὰ προτίμησίν πως, ἐφαίνετο πίπτον τὸ χρυσοῦν φῶς τοῦ ἡλίου. Πρέπει νὰ ἐξέλθῃ τις τῆς πατρίδος του, πρέπει ἰδίως νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δούλην Ἑλλάδα, καὶ νὰ θεωρήσῃ ἐκεῖ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν ἀνερχομένην πρὸς τὰ ὕψη, οἰονεὶ ὅπως ζητήσῃ τὴν πατρίδα ἧς φέρει τὰ χρώματα, ὅπως κατανοήσῃ θετικώτερον τὴν μεγάλην ἔννοιαν καὶ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα ἣν ἐνέχει καὶ ἐμπνέει τὸ εὐελπί σύμβολον τῆς Ἑθνικῆς ἐνότητος καὶ ἐλευθερίας. Ὑπὸ τὰς πτυχὰς αὐτῆς, ἀναμένουσαι τὴν εὐκαιρον στιγμήν, καθεῖδουσιν αἱ μεγάλαι τοῦ Ἔθνους προσδοκίαι. Ἐὰν ἡ πραγματοποίησις των ἀξιοῖ θυσίας μεγάλας, καὶ ἂν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔχῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰς ἐπιτελέσῃ, ὥς ἀπαντήσῃ καὶ ἡ ἰδιαίτερα τῆς Κρήτης ἱστορία, καὶ ἡ γενικὴ καὶ μαρτυρικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὀλίγα πράγματα ἐνδιαφέροντος τινὸς ἢ περιεργίας δύναται νὰ θεωρήσῃ τις ἐν Χανίοις. Ἡ πόλις ἔχει τύπον ἄρρυθμον μᾶλλον καὶ ἀκανόνιστον. Ἀναμνήσεις θλιβεραὶ Ἑνετικῆς δεσποτείας, σκληρᾶς καὶ ἀγρίας ὅπως καὶ ἡ διάδοχος, βλαστάνουσιν ἐκ τῆς θεᾶς τῶν τευχῶν τούτων, τῶν

ζωννούντων ἄχρις ἀποπνιγμοῦ τὴν πόλιν. Κατὰ τὸν ἐσώτατον μυχὸν τοῦ λιμένος φαίνονται ἔτι ἐρείπια Ἑνετικῶν γεωσοίκων, ἡ δὲ θεὰ των, καὶ μετὰ τῶσων χρόνων παρέλευσιν, καὶ μετὰ τοιαύτην δεσποτείας διαδοχὴν, ἐξαγριῶν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος θεατοῦ, διότι καὶ οἱ προκάτοχοι ὑπῆρξαν δεσπότες ἀπηνέστατοι, προκειμένου δὲ περὶ δουλείας, οὐδεμία συγκριτικὴ παραβολή, καὶ οὐδεμία γνώμη ἐπιεικεστέρα ἐκ τῆς συγκρίσεως δύναται νὰ προκύψῃ. Βιαιότεραι ἐξορμῶσιν αἱ Ἑνετικαὶ ἀναμνήσεις ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ πτερωτοῦ λέοντος, ὅστις, μὲ συντετριμμένας τὰς πτέρυγας, καὶ οἰκτρῶς τετραυματισμένος, φαίνεται ἔτι ὑπὲρ τὴν παρὰ τὴν προκυμαίαν κτιστὴν πύλην. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἑνετικοῦ ἐμβλήματος κατὰκειται λίθινον βιβλίον ἠνεωγμένον ἔχον τὰς σελίδας. Τῶν πρώτων λέξεων ἡ ἀνάγνωσις κινεῖ πικρὸν καὶ μελαγχολικὸν μεδίαιμα. *Pax tibi, Εἰρήνη σοι*, ἀνέγων εἰς τοὺς Λατινικοὺς ἐκείνους χαρακτῆρας. Βεβαίως τῆς τύχης καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰρωνία πρέπει νὰ θεωρηθῇ γράμμα καὶ προσφώνημα εἰρήνης, εἰς χώραν ἧς ἡ ὁμαλὴ κατάστασις εἶναι ἡ ἐμπόλεμος. Τῆς ὀθωμανικῆς κατακτήσεως τὰ σημεῖα παράκεινται τῶν ἰχνῶν τῆς Ἑνετικῆς, πολλάκις δὲ καὶ συμφύρονται ἐπὶ τῶν κτιρίων ἀναμίζ. Εἰς Τουρκικοὺς στρατῶνας, καὶ οἴκους πλουσιῶν Ὀθωμανῶν, βλέπει τις ἔτι Λατινικὰς ἐπιγραφάς, καὶ ἀναγινώσκει ὀνόματα εἰς τὸ χρυσοῦν βιβλίον τῆς Ἑνετικῆς ἀριστοκρατίας ἀναγραφέντα. Αἱ ἐκκλησίαι μετεβλήθησαν εἰς τεμένη, Λατινικὸν δὲ τι ἐκκλησίδιον, εἰς τὸν Ἀγ. Ρόχκον καθιερωμένον, καὶ φέρον ἔτι τὴν Λατινικὴν ἐπιγραφὴν καὶ χρονολογίαν, μετετράπη εἰς στρατῶνα. Μικρὸν ἀπωτέρω τοῦ Ἀγ. Ρόχκου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλατείας τῆς «Σπλάντσας», ἔνθα μυρμηκιᾷ τὸ Ὀθωμανικὸν στοιχεῖον, εἶδον εἰς τζαμίον μεταβεβλημένην τὴν μεγίστην τῶν ἐν Χανίοις ἐκκλησιῶν μας. Ὁ μιναιρὲς δὲν ἡμαύρωσε τὸ κάλλος αὐτῆς. Φαίνεται ἀρνησίθρησκος ἐνῶ πράγματι δὲν εἶναι. Τὸ πᾶν περὶ αὐτῆς ἀποπνέει χριστιανικὴν εὐωδίαν, ὅπως φιάλη πολύτιμος, πληρωθεῖσα ποτὲ ἀρώματος, ἥτις, κενὴ ἤδη καὶ ρυπανθεῖσα, τηρεῖ ὁμως πάντοτε τὸ μῦρον τῶν πρώτων τῆς ἡμερῶν.

Ἦτο μεγάλη ἐβδόμας, καὶ ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, ἀπὸ τῶν χριστιανικῶν ναῶν, ἐκάλει ἡμᾶς ἐκεῖ πρὸς ἐπιτελεσιν ὑπερτάτων καθηκόντων, ἐθνικῶν ἐν τῇ θρησκευτικῇ αὐτῶν διεξαγωγῇ. Ἡ ἀκολουθία τῶν Ἀγίων Παθῶν, πένθιμος καὶ συγκινητικὴ, ἀπέβαινε πενθιμωτέρα, πληροῦσα, μετὰ ἀκράτου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, καὶ γλυκείας μελαγχολίας τὴν ψυχὴν. Χριστιανικὴ λειτουργία, ψαλλομένη εἰς χώραν δεδουλωμένην, γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ προσ-

κυνητοῦ, εἰς μάλιστα εἶναι ἐλεύθερος, ἀπροσδοκίτους καὶ ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις. Ἐνῷ πάσχει ἔξω, αἰσθημα ἐλπίδος καὶ παρηγορίας ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀκρωμένον τοὺς ψαλμούς. Ἐν τῷ ναῷ ἀνευρίσκει τὴν πατρίδα ἀφ' ἧς εἶναι μακράν, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θεωρεῖ τὴν ἐστίαν, τὴν οἰκογένειαν, τὸν ἐθνισμόν του. Ὅπως εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὁρέων, οὕτω καὶ ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ναῶν, δεόμενος ὁ Ἕλλην χριστιανὸς ἀτενίζει ἐαυτὸν ἐλεύθερον καὶ ἀπαρabiαστον. Αἱ συγκαταμιχθεῖσαι ἐθνικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ παραδόσεις ἐλαύνουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερήφανος διότι ἐγεννήθη Ἕλλην, εἶναι δικαίως ὑπερήφανος διότι ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἑλληνικῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὁποίας διεδόθη ἀνὰ τὸν κόσμον ὁ χριστιανισμός. Ἀνέκφραστον εἶναι τὸ ἐκ τῆς τελετῆς τῆς Ἀποκαθηλώσεως γεννώμενον αἰσθημα. Ὁ Θεάνθρωπος φαίνεται παραμυθῶν τοὺς δυστυχεῖς, ὑπὲρ ὧν ἐμαρτύρησε, καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ δούλοι. Ἡ πίστις, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ ἀπόφασις αἰρεται γοργότερον εἰς τὴν θεάν τοῦ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ Του καταβιβασθέντος, καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας, ἐξάπτουσα τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, κατακυριεύει ἀπεριπάστως πάντων τῶν στοχασμῶν. Ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐμαρτύρησεν ὁ Θεός, ὑπὲρ τῆς ἰδίας δ' αὐτοῦ καὶ ἐθνικῆς ἀπολυτρώσεως ἐμαρτύρησε καὶ μαρτυρεῖ ὁ ἀνθρωπος. Οὐ μόνον πατριώτης ἀκραιφνέστερος ἀποβαίνει ὁ ἐλεύθερος, εἰς χώραν δούλην διατρίβων, ἀλλὰ καὶ εὐσεβέστερος χριστιανός. Ἡ ἐννοία τῆς πατρίδος ὀργᾷ ἐνθουσιωδεστέρα ὅταν διατελῇ τις μακράν, ἢ ὅταν δὲν ἔχη πατρίδα. . . . Καὶ πρέπει νὰ ἀκούσῃ τις ἠχοῦντας τοὺς κώδωνας τῆς Ἀναστάσεως, ὑπὸ εἰδικὰς τινὰς περιστάσεις, ὅπως ἐννοήσῃ τὸ σεμνὸν θέλημα τῆς Θρησκείας, καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀνακούφισιν, ἣν αἰσθάνεται ἡ καρδιά εἰς ἄγγελμα Ἀναστάσιμον, ἐν ᾧ ὁ Ἕλλην χριστιανὸς ἐνορᾷ πάντοτε παράστασιν συμβολικὴν, καὶ ἐπαγγελίαν ἀσφαλῆ ἐγέρσεως καὶ ἀναστάσεως Ἑθνικῆς.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Οἱ ἔπαινοι διαφθεύουσιν τοὺς ἀνθρώπους· καθιστῶσιν αὐτοὺς πεφουσιωμένους, ματαιοὺς καὶ οἰηματίας· πρέπει νὰ γινώμεθα ἄξιοι τῶν ἐπαινῶν, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀκούμεν αὐτοὺς.

(Fénélon).

Εἰς τὴν ἀνδρείαν ψυχὴν οὐδὲν ἀδύνατον.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ

Δωμάτιον γραφείου τοῦ Βλαδινέ. — Γραφεῖον, χαρτοθήκη, τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς. — Θύρα εἰς τὸ βάθος. — Δύο θύραι ἐκατέρωθεν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΙΩΣΗΦ, εἶτα ΚΑΙΤΗ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (πρὸς τὸν Ἰωσήφ κρατοῦντα πλάστιγγα). Καὶ τί τὴν θέλεις αὐτὴν τὴν ζυγαριά;

ΙΩΣΗΦ. Δὲν ἤξεύρω, κυρία... ὁ αὐθέντης μου παρήγγειλε νὰ τὴν ἀγοράσω. (Αποθέτει τὴν πλάστιγγα ἐπὶ τοῦ γραφείου).

ΚΑΙΤΗ, (εἰσερχομένη δεξιόθεν). Κυρία, ὁ αὐθέντης ζητεῖ ὅλους τοὺς φετεινοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐμπόρων.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (κατ' ἰδίαν). Ἄλλο πάλιν τοῦτο!... Τὸ πρωῒ, μὲν ἐφώτισε, μ' ἐξύπνισε διὰ νὰ τοῦ δώσω τὸ κατὰστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον σημειῶνω τὰ ἐξόδα... (Πρὸς τὴν Καίτην). Τί κάμνει ὁ αὐθέντης σου;

ΚΑΙΤΗ. Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν του... ἔχει ἐμπρός του καὶ μελετᾷ τὸ κατὰστιχον τῆς κυρίας... μὲ ἐζήτησε καὶ τὸ ἰδικόν μου... τί θὰ εἴπῃ αὐτό;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (κατ' ἰδίαν). Τῇ ἀληθείᾳ, πιστεύω πῶς ἐτρελλάθη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, ΒΛΑΔΙΝΕ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (εἰσέρχεται δεξιόθεν, πρὸς τὸ βάθος κρατεῖ ἐν κατὰστιχον ὑπὸ μάλης). Ἰωσήφ!

ΙΩΣΗΦ. Αὐθέντα, νὰ ἡ ζυγαριά.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (λαμβάνων αὐτήν). Ἄ! πολὺ καλὰ... Ζυγίζει σωστά;

ΙΩΣΗΦ. Εἶναι καινούργια. Ὅτι τὴν πῆρα ἀπὸ τὸν ἔμπορον.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Αὐτὸ δὲν θὰ εἴπῃ τίποτε... ὁ ἔμπορος!... αὐτὸς εἶναι ὁ ἐχθρός!... (Πρὸς τὸν Ἰωσήφ). Κύτταξε καλὰ, τὸν κρεοπώλην, τὸν ψωμᾶν καὶ ὅσους ἄλλους φέρουν πράγματα νὰ τοὺς ζυγίζῃς...

ΙΩΣΗΦ, (ἐκπληκτοί). Τί! νὰ ζυγίζω τὸν κρεοπώλην, τὸν ψωμᾶν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι!... τὰ πράγματα ποῦ φέ-